

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równości traktowania, jako że inni urzędnicy znajdujący się w tej samej sytuacji co strona skarżąca, uzyskali jej zdaniem przedłużenie na podstawie uzasadnienia identycznego z przedstawionym przez tę ostatnią we wniosku o przedłużenie o rok. W tym względzie, strona skarżąca podnosi również nieposzanowanie pozytywnych przepisów dotyczących dyskryminacji, przewidzianych przez regulamin pracowniczy w celu osiągnięcia równości; przy czym za tym argumentem przemawia okoliczność, że nowy szef delegatury powołany w celu zastąpienia skarżącej jest mężczyzną.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ciągłości służby, która jest kluczowym kryterium decyzji w sprawie przedłużenia, jako że pięć innych osób również odchodzi [z delegatury], w tym kierownik ds. współpracy i kierownik ds. rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywności, a są to dwa kluczowe stanowiska w obszarze współpracy i rozwoju. Strona skarżąca podnosi zatem, że w tych okolicznościach przedłużenie jej misji szefa delegatury na rok przyczyniłoby się do ciągłości służby oraz kształcenia przyszłych współpracowników.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Aldridge i in./Komisja

(Sprawa T-319/17)

(2017/C 249/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adam Aldridge (Schaerbeek, Belgia) i trzydziestu dwóch innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r.;
- zasądzenie naprawienia wyrządzonej skarżącym szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na zarzucie niezgodności z prawem decyzji dyrektora Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (zwanego dalej „OLAF”) z dnia 16 października 2012 r. o wprowadzeniu w życie jedynie jednorazowej zmiany zaszeregowania w stosunku do członków personelu tymczasowego zatrudnionych na podstawie umowy na czas nieokreślony.

Strony skarżące uważają, że wspomniana decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż została wydana z naruszeniem art. 10 ust. 3 i art. 15 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”), z naruszeniem hierarchii norm oraz z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zatem decyzja dyrektora OLAF-u z dnia 15 lipca 2016 r. o oddaleniu wniosku o zmianę zaszeregowania z dnia 16 marca 2016 r. oraz decyzja z dnia 13 lutego 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 14 października 2016 r. (zwane dalej „zaskarżonymi decyzjami”) zostały wydane na podstawie decyzji, która jest niezgodna z prawem i należy w związku z tym stwierdzić ich nieważność.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, gdyż zasadniczo wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej z 2014 r. i przepisów ograniczających perspektywę awansu w trakcie kariery zawodowej do wyższych niż AD 12 i AST9 grup zaszeregowania nie może być uzasadnionym powodem do tego, aby wykluczyć ten personel tymczasowy z organizacji postępowań w sprawie zmiany zaszeregowania.

- 3 Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje są sprzeczne z decyzją Komisji skierowaną do agencji Unii Europejskiej przewidującą udział personelu tymczasowego w postępowaniach w sprawie zmiany zaszerogowania. Zatem członkowie personelu tymczasowego zatrudnieni na podstawie umów na czas nieokreślony we Wspólnym Centrum Badawczym („JRC”) Komisji korzystają z systemu corocznej zmiany zaszerogowania, co tworzy zdaniem strony skarżącej nieuzasadnioną różnicę w traktowaniu.
- 4 Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza z uwagi na to, że ograniczenie do jednej w trakcie kariery zmiany zaszerogowania nie stanowi środka służącego celowi określonemu w decyzji z dnia 16 października 2016 r. polegającemu na zapewnieniu specjalistycznej wiedzy fachowej na potrzeby OLAF-u, lecz przeciwnie ma raczej charakter uniemożliwiający OLAF-owi zatrudnianie personelu tymczasowego na dłuższe okresy czasu.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2017 r. – Hautala i in./EFSA

(Sprawa T-329/17)

(2017/C 249/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heidi Hautala (Helsinki, Finlandia), Benedek Jávor (Budapeszt, Węgry), Michèle Rivasi (Valence, Francja) i Bart Staes (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej EFS-y z dnia 14 marca 2017 r. o nr referencyjnym PAD 2017/005 CA, potwierdzającej jej decyzję z dnia 9 grudnia 2016 r. oraz z dnia 7 października 2016 r. o nr referencyjnym PAD 2016/034 o odmowie udzielenia dostępu do większości dokumentów wnioskowanych przez stronę skarżącą;
- obciążenie EFS-y kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽¹⁾ poprzez niezastosowanie tego przepisu w odniesieniu do wnioskowanych informacji. EFSA nie powinna była stosować do wnioskowanych informacji przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątku od obowiązku ujawniania informacji ze względu ochronę „interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej” zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 2 ust. 4 i art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾ oraz art. 41 rozporządzenia nr 178/2002⁽³⁾ poprzez odmowę ujawnienia wnioskowanych informacji ze względu na ochronę interesów handlowych właścicieli badań, nie wykazując przy tym istnienia konkretnej szkody, ani rzeczywistego ryzyka powstania konkretnej szkody, naruszając tym samym art. 4 ust. 4 lit. d) konwencji z Aarhus, zgodnie z którym wyjątek od obowiązku ujawniania informacji nie może zostać zastosowany w celu ochrony interesów „tajemnicy handlowej lub przemysłowej, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych”, jako że w zaskarżonej decyzji nie stwierdzono, ani nie wykazano istnienia żadnego uzasadnionego interesu gospodarczego.
3. Zarzut trzeci, dotyczy błędnego zastosowania przez EFS-ę art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009⁽⁴⁾, ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania do wnioskowanych informacji lub ujawnienia tych informacji, służącego nadrzędnemu interesowi publicznemu w rozumieniu art. 63 ust. 2 lub art. 16 rozporządzenia nr 1107/2009.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia przez EFS-ę art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie uznała ona istnienia nadrzędnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem wyników badań oraz zaprzeczyła temu, że strona skarżąca skutecznie wykazała jego istnienie.